

Geachte aanwezigen,

Wat bijzonder om hier vandaag samen te staan. Mijn naam is Indy-Eléona van Poecke en ik mag vandaag spreken als voorzitter van de leerlingenraad van het Reynaertcollege.

Voor ons is het Reynaertcollege natuurlijk in de eerste plaats onze school. De plek waar we iedere dag naartoe komen, waar we lessen volgen, toetsen maken, soms veel te vroeg opstaan, maar ook waar we vrienden maken, groeien en herinneringen creëren.

Maar een school is uiteindelijk veel meer dan een gebouw.

Het zijn de mensen die er rondlopen. De leerlingen die in de gangen met elkaar praten, de leraren die ons iets proberen mee te geven, de momenten waarop iets wel lukt en de momenten waarop het juist even niet lukt. Al die kleine dingen samen maken een school tot wat hij is.

En vandaag zetten we een belangrijke stap naar de toekomst van het Reynaertcollege.

De nieuwbouw betekent natuurlijk nieuwe lokalen, nieuwe ruimtes en een nieuwe omgeving. Maar voor ons als leerlingen betekent het vooral dat er een nieuw hoofdstuk begint.

En juist daarom vinden wij het als leerlingenraad belangrijk om iets van het huidige Reynaertcollege mee te geven aan de toekomst.

Zo ontstond het idee voor een timecapsule.

In deze timecapsule bewaren we een klein stukje van deze tijd. Dingen, ideeën en herinneringen die iets vertellen over hoe het is om nu leerling te zijn op het Reynaertcollege.

Misschien staat een toekomstige leerling over tientallen jaren ooit op precies deze plek en vraagt die zich af: Hoe was het hier vroeger? Wie waren de leerlingen? Wat hield hen bezig? Waar droomden zij van?

Dan kunnen zij misschien in deze timecapsule een klein antwoord vinden.

En dat vind ik persoonlijk het mooie aan dit moment.

Want terwijl wij vandaag afscheid nemen van een stukje van het oude Reynaertcollege, zorgen we er tegelijkertijd voor dat een stukje van onszelf wordt meegenomen naar de toekomst.

Straks zet onze burgemeester de eerste schep in de grond. Op het eerste gezicht lijkt dat misschien gewoon het begin van de bouw.

Maar symbolisch is het veel meer.

Het is het moment waarop we letterlijk de grond in gaan voor iets nieuws. Een toekomst die wij als huidige leerlingen misschien niet helemaal meer zullen meemaken, maar waar toekomstige leerlingen straks hun eigen herinneringen zullen maken.

Misschien zullen zij in die nieuwe school hun eerste beste vriend ontmoeten. Hun examen halen. Een droom ontdekken. Of op een dag zelf terugkijken op hun middelbare schooltijd en denken: hier is het allemaal begonnen.

En misschien denken zij dan ook nog aan de leerlingen die vandaag hier stonden.

De leerlingen die ervoor kozen om iets achter te laten voor de generatie na hen.

Namens de leerlingenraad wil ik daarom iedereen bedanken die ervoor zorgt dat deze nieuwbouw werkelijkheid wordt.

En vooral wil ik één gedachte meegeven:

Een gebouw kan veranderen, verdwijnen of opnieuw worden opgebouwd. Maar de herinneringen en de mensen die er hun tijd hebben doorgebracht, maken een school tot wat hij is.

Vandaag leggen we daarom niet alleen een fundament voor een nieuw gebouw.

We leggen een fundament voor de toekomst van het Reynaertcollege.

Dank jullie wel.